

Samengevat: Van Marokko tot Senegal

Aug 7th, 2013 by Judith de Vetten.

Alweer ruim anderhalve week op plaats van bestemming en ver weg van de 'spannende' reis die we gemaakt hebben. De reis waar iedereen zo zijn idee bij had. De kinderen lachen me nog dagelijks uit: "Fijn hè mam dat we die rookworsten bij ons hebben voor in de Sahara als we in een zandstorm terecht komen? En handig mam die zandharingen die we zeker zouden gebruiken in de Sahara.....O, ja mam, dat schaduw scherm, dat hebben we echt hard nodig gehad.."

Na het verlaten van Europa hebben we een prachtige week in Marokko gehad. Die 'kut'Marokkanen zijn zo slecht nog niet. Ondanks de Ramadan ervaren we niets dan aardige mensen die ons allemaal helpen en ons nooit de verkeerde kant op wijzen. Ze rijden ons voor in de auto om een prachtig appartement uit 'duizend en een nachten' voor weinig geld te bemachtigen in het centrum van het mooie Marrakech.

Als we het in het Paradijs gaan zwemmen worden we uitgenodigd te blijven eten en slapen bij lokalen, en zo belanden we middenin de natuur waar niets is en slapen we op bankjes en de grond en is iedereen even lief en aardig en voelen we ons zo ongelooflijk welkom. Ik word 's nachts even wakker en zie mezelf naast al mijn kinderen in oranje slaapzakken liggen echt in the middle of nowhere en ben zo trots, we doen dit maar mooi.

En als we in Dakhla (en dan zijn we al ver in de Sahara), de weg vragen naar de Hammam, 'wat zoekt u? O, de Heeemmeeem!' Wordt ons gevraagd waarom we eigenlijk niet eerst even mee-eten, de zon is tenslotte net onder. We nemen het aanbod aan en worden opnieuw verrast door de grote hoeveelheden lekkers die we voorgeschoteld krijgen. Het is feitelijk hun ontbijt. Vervolgens gaan we met de vrouw des huizes en kinderen naar de Hemmem. De mannen apart en Shirley en ik onwetend tussen kwebbelende vrouwen die volkomen

schaamteloos hun schaamhaar scheren terwijl wij geschrobd worden op diezelfde verwarmde tegels. Een vrouw wel zo stevig dat zelfs ik daar drie keer in pas nam ons onder handen, de reclame was er niets bij!

Na de Hemmem moesten we nog het avondeten komen verorberen, en weer werd ons een schaal voorgezet waar je niet anders dan van onder de indruk kan zijn. Versere vis heb ik lang niet gegeten. Gideon valt op de bank in slaap en eindelijk mogen we gaan.....Gastvrijheid ten top.

De volgende dag is iedereen moe, en Jonathan nog een beetje brak van de hasj die ook rijkelijk aanwezig was, we zullen er allemaal wat van meegekregen hebben zo vrijelijk werd het gerookt. Ik rij en Shirley zit naast me, Shirley inmiddels gebombardeerd tot hoofd broodjes smeren. Iedereen slaapt en even is daar dat gevoel van desolaat, verlaten en eenzaam. De Sahara: twee uur lang geen tegenliggers en veel, heel veel, ongelooflijk veel, autowrakken en banden en o ja zand. Maar de zon schijnt, de auto draait als een zonnetje en rechts de prachtige azuur

blauwe zee dus hoe erg kan de Sahara zijn? We verbazen ons over de grote hoge zandvlaktes die uitblijven, en de Bedoeïen dorpjes die we hadden verwacht. Want er is steeds wel een soort western achtig dorpje waar alles is en we kunnen overnachten en tanken.

We maken verder eigenlijk helemaal niks mee. Het ergste wat ons is overkomen is in Essaouira. Een ongelooflijk leuke stad aan de kust die bekend staat om zijn wind. We belanden op een weg waar we niet verder konden en dus moest David even draaien. Ik vroeg nog red je dat? Het was een beetje opgehoopt zand van hooguit 10m², en verdomd we kwamen vast te zitten. Dus allemaal de auto uit en moe achter het stuur en duwen. Omdat er ook een steen lag is er wel iets van een bescherming losgeraakt. Gelukkig had moe aan ducttape (toch iets gebruikt van al die handige dingen) gedacht en hebben we het geplakt enzo goed en zo kwaad als het ging heeft dat ding steeds onder onze auto gehangen. Toen we hier in Abene, Zguinchor, zuid Senegal, aankwamen en we opgewacht werden en iedereen ons meteen bijstond en wilde helpen moesten we even snel ergens tafels, stoelen en matrassen halen. Dus hup de auto in en rijden. Geloof het of niet, maar toen kwamen we weer vast te zitten en viel onze 'grigri', een Afrikaans symbool tegen de slechte geesten, van de voorspiegel af en begon de auto behoorlijk te stinken. Ahmed, je hebt ons echt de beste auto verkocht, weer zo'n geweldige betrouwbare Marokkaan! Hij heeft ons gebracht naar daar waar we wilden komen en nu kan ons niets meer gebeuren.

Oke, bij de grens ervaren we cultuurschokken. Wachten, geld betalen, liegen, nog meer liegen, maar vooral voorgelogen worden. Welkom in het echte Afrika, zo lijkt het. Onze eerste grenservaring is achteraf misschien wel de minste, Marokko Mauritanië. Wat veel heftiger was is de 6 kilometer lange volkomen onmogelijke onbegaanbare weg die volgt in niemandsland. Het is angstwekkend, want gaat onze auto dit overleven? De kuilen zijn immens en de rotsformaties grillig en daar gaan we dan met onze bolide. En hoe de weg leidt? Joost mag het weten, er is geen weg dus je volgt maar op goed geluk je voorganger die het ook niet blijkt te weten. Het is achteraf natuurlijk weer een ervaring en 'zo'n moment', maar op het moment zelf is er wel even die gedachte 'waar ben ik aan begonnen?'

Mauritanië heeft betere wegen dan de westelijke Sahara en vanwege het lange wachten zijn we laat. We besluiten geheel tegen al mijn principes in toch de rit in de avond te vervolgen. Ondanks bordjes landmijnen voelen we geen enkele angst of bedreiging en David doet het geweldig. We belanden in Nouakchott. Op de een of andere manier komen we bij de Franse ambassade en vragen we een goedkoop onderkomen. O, wacht zegt de politieagent, ik doe even mijn schoenen aan en ga met jullie mee. Hij stapt in en is zeker een uur met ons bezig op zoek naar een geschikte plek. Die hebben we gevonden, een grote kamer voor ons

allemaal, redelijk koel en opnieuw zeer betaalbaar (we hebben het dan steeds over €20,00 a €25,00 per nacht met z'n zevenen). Dat het wat langer duurt heeft te maken met de wedstrijd van het jaar, Mauritanië-Senegal, iedereen kijkt en Mauritanië wint, 2-0. Iedereen is gek, de wereld verandert in een feest ondanks ramadan. En of we wel wisten dat zelfs de president in het geweldig grote stadion zat van 3000 mensen..... De grens tussen Mauritanië en Senegal zorgt voor veel problemen en afpersing en TIJD. Inmiddels zijn de kinderen wel wat gewend en vragen niet meer: "mam, duurt het nog lang?" Ik weet het namelijk ook niet...en steeds blijkt dat we vechten tegen de klok omdat de grens sluit of het zondag is of...Dus laten we ons belazeren en betalen we toch maar wat om door te kunnen? Het grote probleem is de auto, die moeten we of invoeren of we mogen niet rijden in Senegal. Ja als we betalen. Uiteindelijk lukt het me natuurlijk om het te krijgen zoals ik wil en kost het wat we ongeveer gehoord hebben. Geduld en het spel meespelen en maar herhalen dat ik met mijn 7 kinderen reis als alleenstaande moeder, en ja dat dwingt respect af. In dit land tellen je kinderen echt. En als Gideon, die zijn rol inmiddels goed kent aan mijn rokken gaat hangen en zijn puppy oogjes opzet hehe dan gaan ze eens iets voor ons doen en of laten ze het bedrag toch maar zitten of verlagen ze iig het bedrag. We maken natuurlijk de bekende beginnersfouten en omdat we met zoveel zijn is geduld wat ingewikkelder dan dat je met twee bent, maar we slaan ons er goed doorheen en raken gewend aan het wachten en reizen in Afrika. Marokko is Afrika maar dit is echt anders, heel heel anders.

We belanden, weer in het donker in St. Louis in een heerlijke auberge. Daar besluiten we 2 dagen te blijven en ons te laven aan internet en weer het meer stadsgevoel. Ik zoek contact met Marian in Nederland die met Demba, haar partner, wil helpen met het regelen van de auto. Hij woont hier en is nu in Nederland staat ons bij waar hij kan. Onze dankbaarheid is immens!

Vanwege al het gedoe besluiten we Dakar rechts te laten liggen, de kinderen hebben er geen zin in, weer een grote en vast vieze stad en druk en warm. Ze willen naar mijn plek in Abene aan zee. En achteraf is dat een goede beslissing geweest want de reis kost ons twee dagen langer dan gepland. Weer was het wachten bij grensposten en de ferry van Senegal naar Banjul. Er voer maar 1 boot de andere was stuk en dus wie het eerst komt wie het eerst maalt tenzij...je betaalt. We willen niet meedoen aan dit systeem, we zijn vroeg en besluiten te wachten maar als het tegen het einde van de middag loopt en we zien dat we echt niet meer meekomen en we mogelijk de nacht op een onmogelijk plek moeten blijven en we de auto niet alleen kunnen laten maar ook niet terug kunnen besluiten we toch actie te ondernemen. David stapt achter het stuur en probeert zich er tussen te wormen, het is echt oorlog. En ik gooi mijn moederlijke charmes en wat geld in de strijd en we krijgen het

allerlaatste onmogelijk plekje op een oude roestige ferry. Als ik mijn jongens naast elkaar op de achterplecht zie zitten met hun pootjes over de reling ben ik zo trots, gelukkig en dankbaar. Dit zijn de momenten waar je het voor doet, deze ervaringen met elkaar.

Nu in Abene, op mijn terrein 3 minuten lopen van zee. De huisjes worden provisorisch ingericht, we maken er iets van. Jonathan wil er van alles doen, zijn ideeën jeuken en er komt ook wat uit zijn handen. Besloten wordt dat er een jeu de boules baan wordt gemaakt voor als Camiel komt. We eten verse Mango uit eigen tuin en zijn we bijna allemaal ook veel en vaak ziek. Camiel spant helaas de kroon. Het regenseizoen eist zijn tol. De muggen doen hun werk en het vervuilde water doet ook geen goed. Evengoed zijn er meer dagen die zalig zijn, bijna een ordinaire strandvakantie. Alleen geen hond maar een koe op het strand en verder niets.

We hebben Mama Pia en Mama Abi die voor ons koken, Taffa en Arafan die verder alles voor en met ons doen. Het is overweldigend alle aandacht. Geen moment zijn we zonder en in alles willen ze ons helpen. We maken plannen en leven zo met elkaar. Spelen kaart, luisteren muziek, eten zalig, doen nog meer spelletjes, praten en ontmoeten opnieuw. Zo gaat dat hier, je ontmoet elkaar iedere keer weer. Je komt en geeft elkaar een hand, vraagt hoe het gaat, vraagt nog een keer hoe het gaat, en herhaalt dat het fijn is dat het goed gaat en bedankt de ander. En dan ga je zitten en zit je te zitten.

Er zijn vogels met de meest prachtige kleuren. Slangen en hagedissen en allerhande insecten. En ik moet denken aan iemand die me vertelde vroeger vogels te hebben gekocht in Senegal voor in de huiskamer in Nederland. Een prachtig verhaal en ik zie opeens de handel hier, in drie bomen zo'n 400 honderd vogels...

Nog meer verhalen en ervaringen, Tanger en zijn ruziemakende mensen die ons allemaal gratis wilden rondleiden', de geweldige sfeer van deze stad, een aanrader, de vele Nederlands sprekende Marokkanen, het zalige eten, de extreme politie controles in Marokko van de enige weg die er is en waar bijna niemand rijdt en waar ze je pakken als je niet echt stopt bij een stopbord. We waren er voor gewaarschuwd en toch overkomt het je, dus weer het ritueel van echt niet gezien en alleen met m'n kinderen...En midden in de woestijn beweren dat er ergens een bord stond met 60km en er geen 'einde beperking bord' was dus ik reed te hard. Betalen mevrouw. En opnieuw een spel spelen, natuurlijk u heeft gelijk (hoezo bord?? In de Sahara??), hoeveel wilt u hebben, dit heb ik (10 euro) of enkele munten Dirham maar ik kan wel bij u pinnen?...nou laat dan maar, rijdt u maar door. Het is corruptie waar je steeds beter in begint te worden het te herkennen.

Onderweg zijn en gewoon geen kaart bij ons hebben van de westelijke Sahara en Mauritanië, en die ook nergens kunnen kopen.

De mensen die vaak wel iets van je willen, een soort voor wat hoort wat. De mensen die echt iets met plezier voor je willen doen. De vreselijke vervuiling, overal plastic. Het je altijd een westerling voelen vanwege het toch wel zichtbare kleurverschil. En natuurlijk de komst van Camiel die eerst enkele dagen in Gambia met David en Shirley blijft om te wachten totdat hij zijn visum kan halen bij de ambassade waar wij eerder een hele dag door hebben gebracht vanwege een fout met onze visa.....Enzovoort enzovoorts.

De eerste ploeg vertrekt straks en Camiel volgt, dan gaan David, Shirley en ik alsnog naar Dakar om daarna nog even kort hier te zijn en dan onze reis af te sluiten.

Het is een fluitje van een cent door de Sahara reizen als je er op terug kijkt!!